

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ- ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ
ΕΡΩΤΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ , ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Θέμα: «Θα απομακρύνεται άμεσα από τη θέση του πρόεδρου της επιτροπής της αναθεώρησης των σχολικών βιβλίων τον κ. Αντώνη Λιάκο, ύστερα και από τη θύελλα αντιδράσεων που έχουν προκαλέσει τόσο οι θέσεις όσο και οι δηλώσεις του »

Ο τομέας Παιδείας και Θρησκευμάτων του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος Ελλάδος , έρχεται καθημερινά αντιμέτωπος με πολίτες οι οποίοι διαμαρτύρονται έντονα για θέση του πρόεδρου της επιτροπής της αναθεώρησης των σχολικών βιβλίων που έχει δοθεί στον κ. Αντώνη Λιάκο, ο οποίος υποστηρίζει ότι οι Έλληνες έκαναν εθνοκάθαρση κατά Εβραίων και Βούλγαρων , χαρακτηρίζοντας εθνικιστές τον Μίκη και τον Ρίτσο.

Έλληνες από όλο τον κόσμο ξεσηκώνονται επειδή βλέπουν δημοσιεύματα τόσο στον έντυπο όσο και στον ηλεκτρονικό τύπο , για το πρόσωπο του κ. Αντώνη Λιάκου, όπου μεταξύ άλλων αναφέρονται τα εξής :

Ασφαλώς για τους ασχολούμενους με τα μείζονα Εθνικά ζητήματα δεν αποτέλεσε έκπληξη όταν ο «αρνητής» της Γενοκτονίας των Ποντίων υπουργός Παιδείας Νίκος Φύλης ανακοίνωσε Εθνικό Διάλογο για την Παιδεία, ούτε αιφνιδίασε κανέναν όταν γνωστοποίησε ότι **πρόεδρος της επιτροπής και επικεφαλής της αναθεώρησης του προγράμματος και των σχολικών βιβλίων αναλαμβάνει ο καθηγητής Αντώνης Λιάκος**, αφού ο υπουργός και ο πανεπιστημιακός δονούνται από κοντινές αναγνώσεις.

Αν για τον έναν οι Πόντιοι υπήρξαν θύματα εθνοκάθαρσης, για τον άλλον απλώς η γενοκτονία τους ήταν ένα πυροτέχνημα που «αναδύθηκε μαζί με το Μακεδονικό, στο πλαίσιο της αναζωπύρωσης του εθνικισμού στη δεκαετία του '90».

Πίσω , άλλωστε, από παρόμοιες απόψεις και κοινές οχυρώσεις χτίζονται οι καλές συνεργασίες στον ευαίσθητο χώρο της Παιδείας.

Γνωστός στον πνευματικό χώρο, γνωστότατος και πέραν της ακαδημαϊκής κοινότητας, ο από 25ετίας καθηγητής Νεότερης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Ως αποκορύφωμα, όμως, της οπτικής του για επαναχαρτογράφηση του παρελθόντος, κρίνεται ένα πρόσφατο άρθρο του με τίτλο «Η κατασκευή της ηρωικής εικόνας του Μακεδονικού Αγώνα από την Πηνελόπη Δέλτα φωτίζεται με την έρευνα του Σπύρου Καράβα». Αναφερόμενος στο βιβλίο του τελευταίου «Μυστικά και παραμύθια από την ιστορία της Μακεδονίας», επιχειρεί να αναψηλαφήσει την ιστορία του Μακεδονικού Αγώνα, υπό το φως των ωμοτήτων που διαπράχθηκαν από τους υπερασπιστές της ελληνικότητας Μακεδονίας στον αγώνα τους για την απελευθέρωσή της από τον τουρκικό ζυγό, την άμυνά τους στη σλαβική απειλή και τις σφαγές των Βουλγάρων κομιτατζήδων. «Με φρίκη τα διεθνή

ΜΜΕ αναφέρονται στις ομαδικές εκτελέσεις αιχμαλώτων από φανατικούς εξτρεμιστές του Ισλάμ στο Ιράκ τις μέρες αυτές ή στη Συρία τους προηγούμενους μήνες. Ακόμη μεγαλύτερη φρίκη όταν πρόκειται για αμάχους. Μια παρόμοια ιστορία είναι η ακόλουθη...», γράφει ο καθηγητής αναφερόμενος στα «εγκλήματα κατά αμάχων» στα οποία προέβη «ένοπλη ομάδα που συμμετείχε στον Μακεδονικό Αγώνα με επικεφαλής τον Σπύρο Σπυρομήλιο», μια ιστορία που «τη γνώριζε η Πηνελόπη Δέλτα και τη βρίσκουμε στο αρχείο της». Επωδός του άρθρου η πεπερασμένη ένστασή του για την ύπαρξη Μουσείου Μακεδονικού Αγώνα στη Βόρεια Ελλάδα.

Κατά τη γνώμη αντικειμενικότερων ιστορικών, πρόκειται για μια μαεστρική, πλην αυθαίρετη, σε εντελώς διαφορετικές, ανόμοιες συνθήκες εθιμική και χοντροκομμένη παρομοίωση των ακρωτηριαστικών σφαγών που γίνονται σε Συρία και Ιράκ με αυτές που υποτίθεται έγιναν στην υπόδουλη Μακεδονία κατά την περίοδο του Μακεδονικού Αγώνα. Η δε ταύτιση ενός Μακεδονομάχου ήρωα με τους «φανατικούς εξτρεμιστές του Ισλάμ», όπως γράφει ο καθηγητής, κάτι δηλαδή σαν τζιχαντιστή, εξοργίζει και τον πιο καλοπροαίρετο αναγνώστη, ακόμη κι αν αυτός ασπάζεται την αναθεωρητική άποψη για την Ιστορία, η οποία βασίζεται σε «προφορικές διηγήσεις», στην «κοινωνική ανθρωπολογία» και ιδιαιτέρως στη δήθεν «ψύχραιμη ματιά» της.

Τόσο φλεγματική όσο ήταν και η επιλεκτική απουσία από το σχολικό βιβλίο Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού των ολοκαυτωμάτων στα Καλάβρυτα και στο Δίστομο, των μαζικών εκτελέσεων πατριωτών στην Καισαριανή και το μπλόκο της Κοκκινιάς, μη τυχόν εντυπωθούν στη συνείδηση των μαθητών «ηρωικά πρότυπα» πατριωτικής αντίστασης και υπάρξει ενδεχόμενος μαγνητισμός τους από τα «αποτρόπαια» αυτά μοντέλα της «σχολικής προπαγάνδας».

Εξάλλου ως πνευματικός μέντορας της συγγραφέως, καθηγήτριας Μαρίας Ρεπούση, ο Αντώνης Λιάκος άσκησε με έξαψη τον ρόλο του διαπρύσιου υποστηρικτή του πονήματός της. Ενός βιβλίου που κρίθηκε απαράδεκτο και αποσύρθηκε όχι μόνο επειδή έγραφε ότι «χιλιάδες Έλληνες συνωστίζονταν στο λιμάνι (της Σμύρνης) προσπαθώντας να μπουν στα πλοία και να φύγουν», παραπέμποντας σε τηλεοπτική περιγραφή για την έξοδο του Δεκαπενταύγουστου, αλλά διότι έπασχε για δεκάδες άλλους λόγους που υπερέβαιναν τον όρο της «πολιτικής ορθότητας».

Επιλεκτική παράθεση γεγονότων, αντιφάσεις, αβλεψίες, αποσιωπήσεις, αποκρύψεις, εξωραϊσμός της Τουρκοκρατίας, καθώς και άμβλυνση της εθνικοαπελευθερωτικής διάστασης της Επανάστασης του '21 μάλλον δεν ελάφρυναν μια αφήγηση επιβαρυμένη από στείρα εθνοκεντρικά κλισέ.

Αντιθέτως, όπως κρίθηκε από πλειάδα αξιόπιστων ιστορικών μετά τις αντιδράσεις που ξεσήκωσε, το βιβλίο υπηρετούσε ολέθριες πολιτικές πρακτικές παρά συνέβαλε στον κατευνασμό του εθνικισμού στις βαλκανικές χώρες και μετρίαζε τις εντάσεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Αυτό το, και παιδαγωγικά άστοχο, βιβλίο στο οποίο αναγραφόταν ότι οι Έλληνες απλώς «απομάκρυναν» τους Ιταλούς από τα ελληνοαλβανικά σύνορα! -με «εντομοαπωθητικόν, άραγε;», όπως διερωτήθη ειρωνικά, πλην δικαίως, ο Κώστας Ζουράρις-, θεωρείται ότι βρήκε στο πρόσωπο του καθηγητή Λιάκου περισσότερο έναν ιεραποστολικό ζηλωτή παρά έναν απολογητικό ρήτορα. Ο επιστήμονας που είχε ζητήσει να μη χρησιμοποιείται ο όρος «Μικρασιατική Καταστροφή» διότι χωρίς φειδώ στις εθνικές υπερβολές θίγεται

η αφήγηση των Τούρκων, επιδόθηκε σε ένα ανελέητα πομπώδες λεκτικό μαστίγωμα κατά παντός αντιφρονούντος. Επιδεικνύοντας μάλλον στην εντέλεια μια ιδιοσυγκρασία, η οποία στο γραφικό περιβάλλον των φιλονικιών της πανεπιστημιακής κοινότητας συγκρίθηκε από συναδέλφους του με εκδήλωση χουλιγκανισμού.

Μέσω της νηφάλιας πανεπιστημιακής πέννας του εκτιμάται ότι «μουτζούρωσε» απαξιωτικά όσους είχαν εκφράσει αντιρρήσεις τους για το εν λόγω σύγγραμμα. Τους χαρακτήρισε, απλώς, νοικοκυρές, εργάτες, κτηνοτρόφους, αγράμματους, εσμό Αλευρομαγείρων (εκ του ρόλου και της δράσης του ομώνυμου στρατηγού), εθνικιστικό λόμπι, φαιοχίτωνες, ακροδεξιούς, φαιοκόκκινη συμμαχία κ.λπ. Και βέβαια με τη μετριοφροσύνη που διακρίνει έναν αμερόληπτο διανοούμενο περιωπής και έναν ψύχραιμο ηγήτορα ομάδας ιστορικών, κατέταξε συλλήβδην τους αρνητές του βιβλίου στην «ιδεολογικοπολιτική» κατηγορία των ψυχωτικών. Υπό αυτή την παθιασμένη προσέγγιση που απέχει υβριστικά όσο η ήρα από το στάρι, κρίνεται ότι συνέβαλε με το κύρος του ώστε ο διάλογος για το συγκεκριμένο βιβλίο να καταχωρηθεί κάπου ανάμεσα σε φροϋδικό ψυχαναλυτικό ντιβάνι για «κτηνοτρόφους» και σε ανάγνωση από ορθόδοξο προσευχητάρι από «νοικοκυρές» - όπως αρμόζει σε μια εξωραϊσμένη ακαδημαϊκή μενταλιτέ.

Τόσο σίγουρη για τον προοδευτικό και «προχώ» εαυτό της που οι εκπρόσωποί της δεν διανοούνται καν ότι ίσως ο Μπέρτολτ Μπρεχτ να τους έδειχνε με το δάχτυλο όταν έγραφε στη «Ζωή του Γαλιλαίου» ότι δεν υπάρχουν πιο ανελέητα αντιδραστικοί απ' ό,τι οι απογοητευμένοι καινοτόμοι.

Επειδή η «πολιτική ανακατασκευή» της ιστορίας, δηλαδή η μονομερώς αξιολογικά-ιδεολογικά φορτισμένη χρήση των ιστορικών γεγονότων για τον προσπορισμό ιδιοτελών πολιτικών-κομματικών οφελών και την εξυπηρέτηση προπαγανδιστικών σκοπιμοτήτων, αποτελεί δυστυχώς αναπόσπαστο στοιχείο της παράδοσης ενός μεγάλου τμήματος της αριστεράς στη χώρα μας. Η οποία, διαχρονικά και σ' όλες τις κατά καιρούς εκφάνσεις της, δεν διστάζει να προσφεύγει σε «παρανάγνωση» ή και βάνανυση κακοποίησης της ιστορίας, προκειμένου να προωθήσει τις εφήμερες επιδιώξεις της και να κερδίσει πρόσκαιρα τις εντυπώσεις εκείνες που νομίζει ότι εξυπηρετούν τα βραχύσκοπα στρατηγήματά της ή τη μακροπρόθεσμη στρατηγική της.

Επειδή στο πλαίσιο αυτής της γραμμής πλεύσης της η επιχώρια αριστερά, θεωρώντας ότι η υγιής και απαλλαγμένη από υπερβολές ιστορική μνήμη στέκεται εμπόδιο στους σχεδιασμούς της, έχει εδώ και δεκαετίες στοχοποιήσει περιόδους και γεγονότα της εθνικής μας ιστορίας, τα οποία θεωρεί ότι συντείνουν στην ενθάρρυνση ενός ιδιότυπου (κατ' αυτήν) εθνικού αισθήματος και έχει αποδυθεί σε μια συστηματική προσπάθεια αποδόμησης και απαξίωσής τους, εκτρέποντας σε πολλές περιπτώσεις τη σχετική τυφλή πολεμική της στα όρια του εθνομηδενισμού.

Επειδή από την άποψη αυτή, οι έμπλεες δογματικής αυταρέσκειας και βαρύγδουπης μεγαληγορίας δηλώσεις του Υπουργού Παιδείας Νίκου Φίλη, με τις οποίες αμφισβητούσε επιστημονικοφανώς την αδιαμφισβήτητη γενοκτονία του Ελληνισμού του Πόντου, καταφεύγοντας σε δυσδιάκριτες (και ίσως δυσνόητες και για τον ίδιο) φραστικές-ερμηνευτικές ακροβασίες, δεν πρέπει να προκαλούν καμία εντύπωση. Εντάσσονται στο προλεχθέν ευρύτερο πλαίσιο, αυτό εκφράζουν και εν τέλει τη «φιλοσοφία» αυτής της αντίληψης αποτυπώνουν.

Εκείνο που ωστόσο εγείρει ερωτηματικά είναι το γιατί ο κ. Φίλης προέβη σε αυτές τις, ανέδραστες ιστορικά, δηλώσεις του με την ιδιότητα του Υπουργού Παιδείας, αλλά και γιατί επέλεξε την παρούσα χρονική συγκυρία για να (ξανά)διατυπώσει τις εξεζητημένες θέσεις του. Και μάλιστα, όχι στα πλαίσια ενός ψύχραιμου επιστημονικού διαλόγου (όπου προφανώς θα έπαιρνε και τις δέουσες απαντήσεις), αλλά στα πλαίσια μιας πολιτικής τηλεοπτικής εκπομπής, όπου ο άμεσος αντίλογος δεν ήταν εύκολος και άρα εύλογα θα έπρεπε να αναμένει (όπως και συνέβη άλλωστε) το θόρυβο που θα ξεσηκωνόταν μετά από αυτήν. Εκτός κι αν αυτό ακριβώς επεδίωκε, πέραν των άλλων ...

Επειδή, σφοδρή ήταν και η πρόσφατη αντίδραση της Παμμακεδονικής Ένωσης Μακεδονικού Αγώνα Ελλάδος – Αυστραλίας για την ταύτιση των μακεδονομάχων με τους τζιχαντιστές, που κάνει ο καθ. Αντώνης Λιάκος.

Οι αντιδράσεις γίνονται δικαιολογημένα σφοδρότερες επειδή όπως αποκαλύπτεται ο καθηγητής συμμετέχει στον Εθνικό Διάλογο για την Παιδεία, ως πρόεδρος της επιτροπής και επικεφαλής της αναθεώρησης του προγράμματος και των σχολικών βιβλίων, βάσει της επιλογής του κ.Νίκου Φίλη.

Επειδή, όπως “συστήνουν” οι Μακεδόνες της Αυστραλίας με επιστολή τους στον κ. Λιάκο καιρός είναι να... επιστρέψει στα θρανία από την Α΄ Δημοτικού για να μάθει ιστορία, καθώς τονίζει πως δεν μας χρειάζονται τέτοιοι επιστήμονες.

Επειδή, ο ίδιος κ. Λιάκος έχει έρθει κατά καιρούς σε ευθεία σύγκρουση με κατεστημένες απόψεις και στερεότυπα προσπαθώντας να κατεδαφίσει «εθνικούς» μύθους, επόμενο ήταν να έχει δημιουργήσει αμείλικτους αντιπάλους αλλά και φανατικούς οπαδούς.

Στην τελευταία κατηγορία εκ των πρόσφατων θιασωτών των απόψεων του 68χρονου καθηγητή συγκαταλέγεται πλέον και ο πρωθυπουργός που τον επικαλέστηκε παραθέτοντας σε ομιλία του αυτούσιο τσιτάτο του.

Ερωτάται ο Υπουργός:

- Θα επιμείνει και θα εξακολουθεί να κρατά τον τον κ. Αντώνη Λιάκο πρόεδρο της Επιτροπής αναθεώρησης των σχολικών βιβλίων και μετά από τις αντιδράσεις που έχει ξεσηκώσει η προκλητική προτίμηση – απόφαση;
- Γνωρίζει ο κ. Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων ότι ο κος Λιάκος, έχει κατά το παρελθόν λάβει θέσεις όπως το «ναι» στο σχέδιο Ανάν, την υπεράσπιση της Ρεπούση και έχει διατυπώσει την ξεκάθαρη άρνηση του στην δημιουργία στους μαθητές εθνικής ταυτότητας; Δεν έρχεται όμως έτσι σε αντίθεση με το άρθρο 16 του Συντάγματος, το οποίο θέτει ευθέως ως σκοπό της Παιδείας την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης;

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος